

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον κι' εβδομον μετρούντες χρόνον
'στάν γ'νν έδρεόμεν των Παρθενώνων.

Χίλια κι' έννιάκόσα κι' ένα
κι' δλο τὰ συνειθισμένα.

Τών δρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολλή.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' ευθείας προς έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — ά κ τ ά φράγκα είναι μόνο.
Γιά τὰ ένα όμως μέρη — δικά φράγκα και 'στό χέρι.

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εμβόλου τελεπή
δτι παλαιών σώματα «Ρωμυρού» άνελλιπή
προς δύο εικοσάετη, κι' έπεις άπ' ένα θέλει
διν δά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Τού μηνός Μαρτίου τριτη,
μή συνοχι κάθε μέτη.

Πομπήος έκτακόσα κι' εικοσιπτά,
πλήνον κι' αποπλήνον μάγραφα σεπτά.

Φαδούλης και Ηεινλέτες,
δ καθένας νέτος δκίτος.

(Κι' οι δύο των άρχαται επί επί γυρεύουν
και 'σών 'Αντακουθρών την θάλασσαν φερούσιν).
Όποιος κλειδών τρομύρος
τά κύλα συντηρείται
φάρει πάρα ευδαρείς
κι' τούς να 'βρούμε καί τι.

Όποις γόρυ θαλασσεύει... 'σά βάζη της τάνηλια
κατέντησαν άγνώριστα της δόξης τὰ κεμήλια
'Εδω, καύμεν Πιριτζή, κι' άπό τόν πόντον τούτον
ει σουργαρές έσσαν καταστραφέντα πλουτον,
πού καθίσαν άπάνω του 'ακούρισε και πεταλίδες
και ρούσπαις και καλοήνωμαίς και χαθαρα και μήδικα.

'Εδω 'στην θάλασσαν αυτήν, την βρούμεν άντρίως,
έδω προσέρχεται καθείς άρχαιολόγος κρός,
'βρίσκουν άνθρώπους, βρίσκουν ζα,
'βρίσκουν άγγέλους χαλά,
πού χάσκουν, μπρος των οι χελού
και χάσκου κι' έμεις μαζί.

'Εδω, που σπάνια γιάς γαλινίος εύδια,
σαστίει κάθε νους,
έδω κι' ο Στάης βούτηξ μετὰ του Καββαδία
νά πιάσουν άχινούς.

Ποίος πλεύτες άνευρή μες 'σά χρόνια τὰ πιάει...
ψάλλωμεν και πάλιν θύονος
'σας άκτάς τας άποκρήμονος
και 'στ' άρχαί τας χαλά,
πούκαναν άρχαιολόγους τούς κυρίους 'Αθηναίους,
τούς συγγρόνους μηχανικούς.

Δεύτε μή πομπόδη λόγον
άπό βόθρων άπορώγων
' άναγγελώμεν και πάλιν 'στην 'Ανατολή, 'στην Δύση,
και 'στην χάσκουσαν την κτίση,
ίππους, ταύρους μαρμαρίους, κι' 'Πρακλίς ροπαλοφόρου,
πού μάς έλθαν κίλεπορία 'στούς καιρούς τούς στυγάρους.

Χαίρε, θαλασσα μεγάλη, χαίρε, θοάσσαν φωλά,
πόντι των 'Αντικυθέρων κι' ούβαι σεις κυματοπλάγες,
πού 'ευνάθες κι' όσους βάλουν 'στην άγάρημα τὰ σκυλιά,
κι' όσους χάρτουν και μετρούνε της ζευγαρωμένης αυγάς.

Π.—Αύτός ο χαλκινός 'Ερμής νάναι Περσός ή Περσίς,
έσθ γιέ τούτον τή φρονεσί;

Φ.— Εἶναι καθὼς τὸν πάρος.
 Ἐρμῆς κατ' ἄλλους, κλέπταρος τῶν παναρχῶν χρόνων,
 κατὰ Σκουλοῦδην Πάρις Τρῶς,
 τέκνον Περσίου τοῦ πάρος,
 Περσεύς κατὰ Σφοδρῶν.

Ἄλλὰ καὶ γὰρ τὸ χεῖρ τοῦ συζητήσεως μεγάλη,
 καὶ ποῖος τὸ ξέρι τάχατι 'στὸ τέλος τί θὰ βγάλη;
 Π.— Τί λὲς καὶ σὺ, βρὶ Φασουλῆ, σοφὴ τὴ πρωτιούση;
 Πολλοὶ μοῦ λιν πῶς κεφαλὴν 'βαστοῦσε τῆς Μειδούσης,
 πλὴν ὁ Σκουλοῦδης μαρτυρεῖ
 πῶς ἐκρατοῦσε μῆλον,
 κί' ἐκτός τῶν ἄλλων τὸ κυροῖ
 κί' ἡ θέσις τῶν δακτύλων,
 κί' ἂν τούτους τοὺς συγκρίνωμεν μὲ τούτους τῆς Ἀρροδίτης
 ἀμφιβολία δι' αὐτὸ καμμία δὴν μὲς μένει..
 μ' αὐτὰ τάχατα ὄφρ' ἵνασι καθένος συμπολιτῆς
 καὶ πηλαεὶ νυγημένον 'στῆς δόξης τὰ τιμῆν.

Φ.— Τάχα κεφαλὴν Μειδούσης νὰ 'βαστοῦσε, σκληροτάτα,
 κἂν μ' ἐκείνη τὴν χεροῦκα μὰς διδάσκει τὴν ἀμάκκ;
 Εἶναι βέβαιον πῶς καὶ θὰ 'βαστοῦσε μὲς 'στὸ χεῖρ..
 τάχα νάτανε φαιρίτρα, τάχα νάτανε μαχαίρη;

Μήπως ἦτανε καὶ μῆλον, Περικλῆτο κουφαρόνδι,
 μήπως ἦτανε καὶ κίτρο, κἂν νερμέντζι, κἂν κυδῶνι;
 Δὶν 'μὴλξ καὶ σὺ, βρὶ κτήνος;
 μήπως εἰν Ἐρμῆς ἐκείνος,
 νάναι τάχατε θεότης,
 ἢ Λυκάων κί' Ἀχιλλεύς;
 κἂν ἀρχαῖος στρατιώτης,
 κἂν ἀρχαῖος Βασιλεὺς;

Μὴ κί' ὁ Πάρις εἶναι τάχα μὲ τῆς Ἐριδος τὸ μῆλον,
 καὶ τὰς Ἰριδας ἀνάπτει συζητήσιων ποικίλων;
 ἂν ἐκεῖνος ὄντως εἴναι, ποῦ τσερβεῖα ξεπρελλῶναι,
 τότε ψεῖς, Περικλῆτο, γὰρ νὰ 'βρῃ καὶ τὴν Ἑλένην,
 τὴν κυρὰ τὴν πασιπικὴ..
 δίχως ἄλλο θὰν ἐκεῖ.

Τάχα νάναι κί' ὁ Περσεύς μὲ τὴν Μειδούσαν 'στὸ χεῖρ;
 τάχα νάναι καὶ κανεὶς, ποῦ κανέναν δὲν τὸ ξέρι;
 ἐκεῖ κατὰ κόθουν πύκνος... τάχα πύκνος νάναι τάχα,
 τάχα πύρ' ὁ πύκνος, χάχα;

Κί' ἐκεῖνος, ποῦ τὸν ἱθαγὲ μὲ τόσους ὁ γιὰλὸς,
 καὶ τόσο δι' αὐτὸν 'μυλοῦν
 κί' Ἀποσκοποῦντα τὸν καλοῦν,
 ἀποσκοποῦν ἡ μαχητὴ δὲν εἶναι παντελῶς.
 Κατὰ Σκουλοῦδην φαίνεται βασιλεὺς ἡ χαμᾶλης,
 καὶ κατὰ πρᾶγμα σήκων βαρύντοσι μεγάλῃς.

Φ.— Ἐγὼ γι' αὐτὸν τὸν δυστυχῆ τὸν σβέρκο μου θὰ βγάλω
 κί' ἀποσκοποῦντα μαχητὴν τὸν λίγο δίχως ἄλλο.
 Πᾶς εἶναι τίτοιος, Περικλῆ, τὸν βλέπεις ἂπ' τῆ θέσις,
 καὶ δεῖξαι κί' ἀριστὰ
 κατὰ κυττάζει φαίνεται,
 καὶ φαίνεται ἐκ τῆς στάσεως πῶς διακρίνει φῆς,
 γιὰτὶ καὶ τὴν πετοῦνα του σηκώνει, βρὶ βουβαλί,
 σὺν νὰ προτομαίνει 'στὰ πόδια νὰ τὸ βάλῃ.

Π.— Ἀμμί κί' ἐκεῖνος ὁ χάρις, βρὶ Φασουλῆ ψωρήν,
 ποῦ καὶ γὰρ τούτον γίνονται συλλογισμοὶ ποικίλοι,
 νὰ γὰρ καὶ ζωντανός,
 ἡ τῶρα μένει κληγὼς
 γιὰ τὰς κρίσεις καθένος;

Φ.— Ἀμμί κί' ἐκεῖνο, Περικλῆ, τὸ χεῖρ καὶ τὸ πόδι;
 ἀμμί κί' ἐκεῖνο τῆλογο καὶ τὸ μεγάλο βῆδι,
 ποῦ τῶδγαλαν τὸ δυστυχῆς, ἀλλὰ χωρὶς κεφαλῆς,
 καὶ τῶρα σκέψις γίνεταί μὲς στοὺς ποσοῦς μεγάλη
 μὲπας καμμία κεφαλὴ τοῦ βάλουν ἀνθρωπότητα
 μὲ κίρατα βωδέσια;
 Ἴππος καὶ βοῦς ἀκίρατος... βάλει καὶ κί' κί' κί'...
 βεβαιὸς ὁ Βουκεράλος τοῦ Μακρίδονος εἶναι.

Π.— Ἐξ Ἀργούς νὰ προέρχονται, κἂν ἐκ τῆς Μήλου τάχα;
 πῶς ἤθελα, βρὶ Φασουλῆ, τὸν Πανσανίαν νάχα,
 ποῦ κἂνι τόσους τοῦ καιροῦ μεγάλους Πανσανίαν
 τὴν θεῖαν νέον νὰ νοσοῦν τῆς ἀρχαιομανίας.
 Μὰ 'βγάλε κί' ἄλλο ζήτημα πολυπλοκὸν ἀκόμη..
 τὰ 'πῆγαιναν 'στὴ Βενετία; τὰ 'πῆγαιναν 'στὴ Ρώμῃ;
 τί χάχασι εἶται, Φασουλῆ;... δὴν λὲς καὶ σὺ μὲ γνῶμη;

Φ.— Ἀκούω τὴν συζητήσιον αὐτὴν τὴν υπερτάτην
 κί' ἀγῶνα βλέπω, Περικλῆ, τοῦ πνεύματος γιγάντειον,
 μὰ λέγει κί' ὁ Φιλαδηλεῦς, πρῶτον τὸν Χωνιάτην,
 πᾶς ἐλ' αὐτὰ προέρχονται μὲς ἀπὸ τὸ Βυζάντιον.

Κί' ὁ Χωνιάτης ἀρχαῖος κί' ἐμὶ νὰ συκινῇ
 καὶ βαζώντας 'στὸ στόμα μου πλατύστομο χωνί.
 φωνάζω γιὰ τάχαματά, ποῦ σερβίβουν τὰ τσερβεῖα,
 πᾶς ἂπ' τὴν Πόλιν ἔρχονται καὶ 'στὴν κορρὴ κανεῖα.

Π.— Ποῖο τὸ πλοῖον τὸ πινιγνί;... ἔρωτῶ παντὸς φρενήρης..
 κἂν ὀλκὰς Ρωμαῖας; κἂν Ἑλληνικὴ τριήρης;
 ποῖο τὸ χρώμα, ποῖο τὸ σχῆμα, ποῖο τὸ μήκος, ποῖο τὸ
 τάχα πρὸ Χριστοῦ πολὺ [πλάτος;
 ἐβυθίσθη, Φασουλῆ,
 κἂν σὺν ἦτο 'στούς Ἑβραίους πρῶτος ἀρχὸν ὁ Πιλάτος;

Ἄλλ' ἂν ἦτο τῶν Ρωμαίων ἡ 'δικὴ μας ἡ τριήρης,
 τάχα νάτανε Ρωμαῖος ἡ Ρωμαῖος καρποβοῦρης;
 Ἄλλο τάχα νὰ 'πνιγνῆται;... δὴν ἐγλύτωσε κανένας;..
 τί ζήτημα καὶ πόσα καὶ σοφὰ σκοτιζοῦν φρίνας.
 Μέλις πᾶς νὰ λύσῃς ἐνὰ χίλια βγαίνωμεν μὲς 'στὴ μίσση,
 ποῦ μουντζόνει τὴν Παιδεία,
 καὶ τραβᾷ 'στὸν Τσιριγῶτα λίγωντάς του νὰ σὲ δισπ
 μὲ σφιχτὸ λουραμανούς.

Ποῦ 'γεννήθηκαν καὶ τίνας οἱ γεννήτορες ἐκείνων;
 τὰ Ρωμαῖα 'μυλούσαν, ἡ τὴν γλώσσαν τῶν Λατίνων;

Κί' ὅταν ἔπαιε τὸ πλοῖον 'στούς βυθοὺς τοὺς ἀλμαμπῆς;
 τάχα γρίγος νὰ 'φουδῶσε, κἂν πονίτης, κἂν γαρμπῆς;
 Ὅλο τάχα νὰ 'πνιγνῆται;... δὴν ἐγλύτωσε κανένας;..
 τί ζήτημα καὶ πόσα καὶ σοφὰ σκοτιζοῦν φρίνας.
 Μέλις πᾶς νὰ λύσῃς ἐνὰ χίλια βγαίνωμεν μὲς 'στὴ μίσση,
 ποῦ μουντζόνει τὴν Παιδεία,
 καὶ τραβᾷ 'στὸν Τσιριγῶτα λίγωντάς του νὰ σὲ δισπ
 μὲ σφιχτὸ λουραμανούς.

Φ.— Ψάρευε 'στ' Ἀντικύθηρα, καμῖνα Περικλῆ,
 ἰδὼ φρενίσι κοκοβὸ καὶ πινέσις Ἑρκαλῆ.
 Θαλασσα, πετραδάσσα, καὶ χαλκοματούσα,

ΠΕΡΙΚΛΕΤΟΣ ΠΥΡΡΟΠΟΥΛΟΣ ΕΡΩΤΗ
 ΠΕΡΙΛΕΓΜΕΝΟΙ ΣΥΝΟΛΟΙ ΣΥΝΟΛΟΙ

πῶς ἔθελαν 'στὸ βάθος σου ἀνὴρ Στάης νὰ 'βουτούσας,
 νὰ πιάσω πινάκι χαλκίνεαι, σουπιάς καὶ καλαμάρι, φῶ
 καὶ μαρμαρίνους ἀστακούς καὶ μαρμαρίνια ψάρια
 θάλασσα, πετροθάλασσα, πού κρούεις τόσ' ἀγάλματα,
 τοὺ γίνους μας ἰνδάλματα,
 θάλασσα, πού μας 'τίμησες κι' ὁ κόσμος μὰς συγχάριε
 κι' ἡ δόξα μας 'ψηλάδι.
 μαζὶ μὲ τόσους θεσφαίρους βγάλε καὶ ἀπὸ τοὺς χεῖρ,
 πού νὰ μὰς φασκελάνῃ.

Ψάρευε, Περικλέτο μου, 'στὰ βάθη τῆς ἐκίνας,
 κι' ὕστερα νὰ φερίσῃς κι' ἐκεῖ 'στὴν Σαλαμίνα,
 νὰ 'βρούμε δόρατα Πεσών, ἀρχαίων πλοίων θώρακα
 καὶ γραφμένας καὶ λέγοντας νὰ βγάλῃς τὸν κόρακα.

Ψάρευε, Περικλέτο μου, νὰ 'βρῇς αὐτὸ τοῦ 'κίετο,
 κι' ὕστερα νὰ φερίσῃς καὶ μὲ 'στὸ Νεαυαρίο,
 νὰ βγάλῃς 'ἔω 'στὴν στήρι
 τὴν τρωινὴ τῇ 'λευθερίᾳ,
 πού 'σκούριζες μὲς 'στους βυθούς καὶ χρόνια τώρα μὲναι
 μ' Ἑλληνικά καλάνια καὶ φῶκα σιτισμένη,

καὶ νὰ τὴν καθάρῃς μὲ 'μάγουσι 'στὰ Μουσέας
 γιὰ νὰ προβάλλῃ παστρικά ἀνὴρ ἔλθ' ἡ Γερουσία.

Κι' ὕστερα νὰ φερίσῃς κι' οἱ δύο μας παρία
 κατὰ τὸν Φαληρία,
 νὰ 'βρούμε σύγχρονα κορμὰ λίγη καὶ κοκκαλιάρικα
 καὶ σὰν κι' ἐμὰς βρωμάρικα.

Π.—Νὰ μὲ φερτοῦνα Φασουλῆ...ποῖς μὲ πιάει φρίκη...
 Φ.—Φερτοῦνα θάνατι, Περικλῆ, καμιάς συγχρόνου Νίκης.
 'ἴσως 'στὸν κατὰ θάλασσαν νιώτερον ἀγῶνα
 νῆλθι οἱ τοῦτα τὰ νῆρ,
 κι' ἀπὸ τὰ θῆς τῆς περτοῦνα
 τῆς εἰς τοῦτο τῶνα.

Π.—Νὰ κι' ἐνὰς δολίος σκελετοῦ νάσταται πνιγμένος.
 Φ.—Κάποιος δημοδιδάσκαλος μού φαίνεται παμνέος.
 Π.—Μοῖς τὰχ' νὰ τὸν ἱππάρῃ...
 Φ.—
 Π.—'ἴσως νὰ βρῇς κανένα τοῦ μπλιέτο.
 Π.—Κάτι περίεργο τραῶ...βέβαια κι' ἐγὼ λίσσα...
 νὰ μὲ λείανει, Φασουλῆ...ποῖς νὰ 'ξερνοῦς λέσαι;

